

BLUEBERET

NO. 5 MAI 1980 — DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

Pene jenter og mange tungemål i Naqoura

— Nå må du se å få med litt jenter i Blue Beret! Den har sannelig lenge nok vært mannsdominert. Det er jo merkelig, men det finns faktisk jenter til, og da må du dra til Naqoura!

Omtrent slik falt ordene i messa oppe i Norbatt (Ebel es Saqi) og disse ble man bedt om å legge seg på hjertet.

Dagen etter humpet man iver med kameraet under armen, vest og hjelm samt med godt mot, til dette Gosens land, Naqoura.

Litt brydd og uvant kikket man i smug på de høyst velkskapte sykepleiere av dette ettertraktede kjonn.

Vi kan etter besøket der forsikre alle og enhver, med hånden på hjertet: De norske jentene er best, og fortsatt i særklasse! Dette nevnes fordi Damaskus-krysset til tider kommer inn i samtaler. Det har det slett ikke fortjent!!!

Og jentene i Naqoura, i Medcoy er ikke for katten! Ikke nok med at de kaster seg kjekt ut i Middelhavets salte og brusende beolger, med jevne mellomrom, men de viser ogsda det forbausende overskudd å jogge iver flere dager i uken ved halvsektiden, med tanke på den fysiske kondisjon. Hva ellers, forresten?

Turen går kjekt i retning av franskmennenes leirrområde og onde tunger vil ha det til at det hele er planlagt med tanken på å få franskmennene på beina på et tidlig stadium. Til tider jogger de etter, og da kan det være fare på ferde, påstar öyenvitner.

Men vår utsendte medarbeider lå heller ikke på lat-siden, da en underskjoenn kvinnelig tolk dukket opp borte i Medcoy.

Vår mann var ikke først, for samme dag, hadde «Litani», såvel som et amerikansk filmteam slått til, så jenta nærmest regnet seg som kjendis, uten at hun hadde rukket å få noen primadonnanykker av den grunn.

— My name is Antoinette, innrømte hun og kastet på sitt sorte, lange hår, så vår mann så seg nødt til å smugge a innta fire hekto natriumklorat for å dempe ned alle aggresjoner. Antoinette er forövrig tolk i Medcoy, og lærerinne av fag.

Freden og roen har atter senket seg over Naqoura; etter det simple ildoverfallet for litt siden. Skadene etter dette opprettes etterhvert, men ennå er det nok av merker å se om noen skulle være interessert.

— Vi har det bra her i Na-

DE FIKK NORBATT'S AERESBAJONETT

SE SIDE 7

Fenrik Rostrup og menig Bakken mottar NORBATT'S æresbajonett og får anerkjennende ord av bataljonssjefen, oberst Ole Rönning.

qoura, fastslår den ene av de to sjefene i leiren, oberstlöytnant Kjell Borge, vanligvis tjenestegjørende i Bodö.

Og når det gjelder våre kvinnelige medarbeidere her, er prinsippet: Se men ikke röre. Det later til at dette går forbausende bra, og jeg har inntrykk av at alle gjør en fin jobb her i Naqoura.

Naqoura er forövrig in-

teressant, og med et utrolig internasjonalt miljø, idet nærmere femti nasjoner jobber sammen i hovedkvarteret for Unifil. Der surrer det virkelig i mange tungemål når det er coffeebreak i utendörs kafeteriën.

Men vår mann lyktes ikke å få foreviget jentenes tidlige morgenjogg, og det var synd. Han akter å prøve seg igjen, og vil ikke ut med når!

SUKSESS FOR BLAÆSE ORKESTERET

Ebel-es-Saqi Horn — og det utover dagen med para- blæseorkester debuterte på den på Steinmyra og deret- 17. mai — og for en suksess- debut ! Det begynte med konsert på Norbatt Place klokka 0700. Og så fortsatte

ter en rundtur AO. t øye blikk i tvil om at også blæserne i Norbatt V vil for- følge tidligere bataljonor- kesteres suksess og dra på jubelturer rundt i UNIFIL. Noen nøyaktig utarbeidet turneplan foreligger i øye-

DELIKAT OPPDRAG I FARLIG LAND

Det var ikke fritt for at vi folte en nagende uro fre- dag april da vi så kolonnen som skulle overta de irske OP'ene i enklaven legge ut

fra Saqi. To irske FN-soldater var regelrett blitt myrdet like før, ingen ante hva som ventet kaptein Walter Håland

og hans menn når de kom fram.

Det var et trist syn som møtte dem. To OP'er var fullstendig ramponert. Bare noen forvridde jernbjelker var igjen etter prefabene. Alt utstyr var stjålet eller ødelagt. En OP var i tålelig bra stand, men tilgriset og uten utstyr.

Det gikk over all måte bra. Riktig nok var stemningen avventende da kolonnen ryk- ket inn, men etter at korp- oral Lervik på arabisk hadde forklart at det var nord- menn, og hva vår jobb var, snudde den til det positive. Neste dag sto innbyggerne klar med frokost klokka halv seks om morgenen til FN-gutta.

Neste natt ble situasjonen noe spent : søndag rykket et beltekjøretøy fram i mør- ket mot 6-26 og stanset ca 400 meter unna. To skudd hvinte 20 meter over hodet på nordmennene. Det ble også hørt stemmer i mørket og motordur fra et annet kjøretøy i nærheten.

UNIFIL protesterte, og et- ter det var hele oppholdet bare rolig og makelig, med fin tjeneste og grillstekt lam i friluft på frivakta.

JALLA TELEGRAFEN

S-1, major Walle, leker med tan- ken om å frata MP-karene støvle- ne. Han har aldri sett en MP til fots, sier han.

Postfolkene skal angivelig ha sendt klage til sivilombudsmannen hjemme, etter å ha hørt forlyden- der om at de heretter vil bli lønnet på provisjonsbasis — for hver gang posten kommer fram.

Kp C akter å holde refsene nede på et minimum. Evt. refsbare for- hold kan løses i all vennskapelig- het med major Hagen i bokserin- gen, ryktes det i avsnitt Blatt. I fall Hagen er fraværende, ordner Blatts duty officer, sersjant Ostad opp. Han er tidligere Norgesmester: lett mellomvekt. Og Hagen det samme i lett Fåugvekt.

Härreisende rapporter fra Søndre Saqi forteller om desperate ma- tauk-ekspedisjoner av elementer fra sykestua. Kaptein, dr. Inge Glambek, og sykepleier, fenrik Lars Krogh, håndfanget forleden en 180 cm lang grå snok, slaktet den og kokte den i halvannen time et- ter Ghanbatt-opskrift for de å den.

I samme miljøskadde område skal det angivelig også være dan- net en country and western-gruppe. Den kaller seg — selvsagt — « Voice of Soap ».

Khardala Bridge i enklaven kan bli det nye utfartsstedet for Nor- batt Solreiser. Forleden hadde gut- ta selvskutt villsvin og trane til lunsj, ledsaget av feit og fin Litani- karpe — finfisket med sjokkgranat.

A propos matauk — major Hagen spiste på feltmanér ute i enklaven forleden, og måtte en tur på sykes- tua etterpå. Han er nå eneste tri- kin-kontrollerte offiser i den norske hær.

Majorene er sterkt representert i denne spalte. Det ryktes at ing. off. major Knut Aase, muligens vil bli beordret til å representere UNI- FIL på höstens moteshow i Paris. Arets Norbattmote — kryssremmer og støvler uten anklets til fisker- hatt og olivengrønne kortbukser — ventet etc. — ventet å gå til topps i klassen for feltmannekonger og kan innvarsle en renaissance for « the military look » i det sivile, mener Hærens Intendantur.

På sambandet og saniteten mum- les det om at Saqi Fenrik-Forening er under stiftelse. Hensikten er at ihvertfall fenriker bør hilse mili- tært på fenriker. Det er jo ingen andre som gjør det.

Jalla-telegrafen jaller videre. Den kan også jalle deg. TA GAUPE !!!

Da Nepbatt trakk seg ut:

Takk til våre venner i Norbatt

Da representantene for den nepalesiske hær her i Libanon — Nepbatt — forlot UNIFIL AO og satte kursen hjem til sitt fjelland i slutten av mai, er det bare for igjen å være på pletten når høsten kommer. Det forsikret bataljonsjefen, oberstlöytnant Narayan Chandra Malla Blue Beret da vi nylig besøkte avdelingen — like før Norbatts overtagelse av området. Han lovpriset det gode samarbeidet han og hans avdeling hadde hatt med nordmennene — faktisk helt siden nepaleserne slo seg ned i Blått for ca. to år siden.

— Den nepalesiske bataljonen besto av 643 soldater, og av dette er 80 offiserer. Dermed er avdelingen noe større enn det en vanlig infanteribataljon er hjemme i Nepal, men til gjengjeld har vi ikke tyngre våpen eller PPKer. Normalt gis det ikke rekap, og det er stor søkning i Nepal for å komme hit til Libanon, sier oberstlöytnant Malla.

— I løpet av den tid vi har vært her har vi bygget opp 21 posisjoner, derav fem CPer og resten OPer, og dette synes vi er hyggelig at Norbatt skal overta, ikke minst fordi vi har hatt et fantastisk samarbeide med våre naboer her oppe i det nordøstlige del av UNIFIL AO, understreker den nepalesiske bataljonsjef.

Alle de soldatene som har hatt korslagte kniver på skuldrene som sitt emblem, er yrkessoldater. Men vel ikke alle har like lang erfaring i det yrket de har valgt.

Maten har vært et problem for nepaleserne i den tid de har vært her i Syd-Libanon. Ris er hovedingrediensen i det nepalesiske kjøkken — den spiselige delen — og ris har det etter manges mening vært for lite av. Ikke minst derfor er det mange som lengter hjem til egne kjøttgryter, og de fleste av soldatene fra Nepal synes det er herlig når de seks månedene er over. Ikke så å forstå at de har mistrikket her i det urolige Libanon. Men det er liksom noe eget det å være i Nepal, forsikrer alle oss om der vi går rundt

og får disse smilende østens sønner i tale på tampen av området.

Vi har ikke vært utsatt for at noen av våre soldater har funnet sin ektefelle her i Syd-Libanon, men det kan kanskje ha sin forklaring i at religion betyr svært mye for mange fra Nepal, som har hinduisme som sin hovedreligion for landets ca. 12 millioner innbyggere. Nasjonen har forøvrig monarki, med både konge og dronning.

— Fordi vi ligger så utsatt til, like i nærheten av major Haddads hovedkvarter, vil enhver infiltrasjon være av stor skade. Dette har vi prøvet å legge oss på hjertet når tjenesten blir utført, og vi synes å ha maktet å ha holdt dette området, samt gjort det til et av de roligste i hele UNIFIL AO, sier oberstlöytnant Malla.

Han legger til at dette har medført stor patruljeaktivitet fra Nepals side, selv om man spesielt nordfra har hatt infiltrasjonsforsøk.

— Et av de største problemene våre har vært forsyningssituasjonen, fordi vi har hatt altfor få mannskaper til å dekke dette felt skikkelig. Her har vi igjen fått god hjelp, ikke minst

Her er bataljonsjef Malla (t.h.) utenfor sitt hovedkvarter ved siden av kaptein Sharad Neupane og löytnant K.C. Raju.

fra Norbatt, slik at det hele stort sett er gått bra.

Dermed kan jeg bare si

takk for meg, og ønske våre norske venner lykke til, sier bataljonsjef Narayan Chandra Malla.

Det fælslige dramaet i Damaskus-krysset

I serien berømte hørespill, bringer vi i dag dette dramaet som tidligere er uoppført.

Det er skrevet på bakgrunn av det sørgelige faktum at når du synes eslene i Ebel es Saqi blunker til deg, er tiden inne til en aldri så liten permisjon.

1. OG ENESTE AKT.

Personene : diverse høyere offiserer som bør forbli ukjente for all fremtid, hva de fælslige hendelser angår.

Sted : I en bil på vei mot Damaskus. Tidspunkt : April 1980.

Lydeffekter : bildur og jallahorn -ul, bråbremsing, skrik og skral, popmusikk i bilradioen.

For enkelhets skyld benevner vi personene A, B og C.

Aa : Stans kjerra øyeblik-

kelig, jeg synes så tydelig jeg så noe der oppe på balkongen ? ?

B : Det var et fata morgana. Hold kjeft. Sjøfær, kjør på...

Aa : Jamen, jeg synes da så tydelig jeg så noen pupp...

B : Nå er det nok. Skal vi til Damaskus, eller skal ferden ende her i krysset ? ? ?

Aa : Jamen det var da tydelig noe rosa og rundt (spakere).

B : Det kan ha vært salg av gresskar og meloner...

Aa : (påståelig) Ikke tale om. Jeg tar aldri feil der. Det var helt tydelig pupp...

B : Nå får du bestemme deg. Skal vi sitte og måpe her i krysset, eller skal vi til Damaskus ? Du kan ha hal-

lusinasjoner !

Aa : Tull, jeg har vært i örkenströk för. De vinket til oss !

B : Hva vinket ? (Til sjåføren) Kjör, hvis du har livet kjært....

Aa : (desperat) De vinket til oss med puppen...

B : (overtalende) Pröv å tenk på noe annet ! Er det ikke et herlig vær om dagen ?

Aa : Hör her, jeg har kvedet ett dikt : Et grep om puppen er bedre enn to i sjalluppen...

C : Hva i huleste skal vi gjøre med ham. Skal vi hive ham av, så kan han gå på egne bein til krysset ?

B : Neida, bare jatt me'n. Det går nok over !

Aa : Jeg så det helt tydelig. Det sto noen damer der

på balkongen med bar overkropp...

C : Vi får snakke med sjonomen og legen. Dette tegner ikke bra !

Aa : Stopp øyeblikkelig. Jeg vil ut. Jeg så det jeg så... Bare ikke prøv å blöffe meg. Bare hold kjeft...

B : Det er best å föye ham, för han bli voldsom. Han er ikke helt å spøke med...

C : Dette var triste greier. Han kom aldri lenger enn hit til Damaskus-krysset. Det ble hans skjebne. (orgelbrus).

B : Jeg har også laget ett dikt for anledningen : (deklamerer med patos):

Det hjalp ikke at vi hysset Han gikk av i Damaskus-krysset Iskaldt forlot han gruppen og fölte lengsel mot puppen.. (Musikken toner ut) SLUTT.

«CHARLIE COY» I BLATT

Sersjant Raymond Opstad (til v.) og major Egil Hagen tar seg en pust i bakken i OPS'en på Kp C sammen med en Staff Sergeant fra Ghana.

Så overtok Norbatt Nepbatts teig i UNIFIL likevel, til tross for at vi ikke fikk et nytt norsk kompani nedover.

Ved en rask ommöblering i Norbatt pluss et solid tilskudd fra Ghanbatt kunne vi stable et C-kompani på beina i Blatt. Sjef, NK og OPS-offiser Pluss sjefens sjåfør og fire menige. Og det er hele kompanistaben i Kp C. sjefens sjåfør og fire menige. Og det er hele kompanistaben i Kp C.

Kp Cs område er avgrenset nordover av Ghanbatts Kp E og Litani-elven. Sörover stöter det mot enklaven rett utenfor Marjayoun. DFFs nærmeste artilleristilling ligger faktisk mindre enn fem hundre meter fra OPS'en i Blatt, og karene der er öyenvitne til de harde artilleriduellene DFF og PLO har utkjempet i det siste.

Ti observasjonsposter i enklaven sorterer også under Kp C. Men det administrative ansvar for alle nordmenn i Kp C ligger i moderkompaniene de opprinnelig hørte hjemme i — nemlig Stabskompaniet, Kp A og Kp B.

BLUE BERET-REDAKTÖR TIL

Litani

Kaptein Andreas Qvale, Blue Berets redaktør i Norbatt IV og begynnelsen av Norbatt V, er blitt ACMPIO i UNIFIL HQ. Og det betyr noe så fint som Assistant Military Press & Information Officer. Hans hovedjobb er å redigere UNIFIL-bladet « Litani ». Med seg i redaksjonen har han en annen nordmann, korporal Odd V. Rui (til venstre), som i det sivile studerer historie hovedfag om Midtøsten. I midten Nicole Lafleur, Litani's allestedsværende redaksjonsassistent.

Stor forbrødring i Snake's Nest

Forbrødringen var enorm i Snakes Nest i Ebel es Saqi, da de første ghaneserne innfant seg. Her et glimt fra festlighetene med fra v. Wiggo Bendiksen (Harstad), Aawar Matthew, Ghanbatt, Trygve Angell, (Sørreisa), Kuakou Fokuo (Ghanbatt) og Jan-Kåre Hveding (Kongsvik ved Harstad).

4

PA SPARKET

— Hva er ditt førsteinn-trykk av samarbeidet mellom Ghanbatt og Norbatt ?

KAPT. KARE ELIASSEN, 35
HV-skolen, Torpo
liaison-offiser i Saqi

— Ghaneserne er meget interessert i å gli inn i avdelingene. Deres faglige standard er meget høy og forholdet er bra — både til oss og mellom befal og soldater. Lt. Donkor kommanderer jo på norsk på oppstilling. Håper bare de ikke blir for norske...

LT. PATRICK DONKOR, 27,
Ghanbatt/Norbatt
No. 2 Independent Platoon

— Vi ble varmt tatt imot av nordmennene. Samarbeidet går meget bra. Norbatt arbeider veldig hardt og tar sin jobb alvorlig, jeg er stolt over å samarbeide med Norbatt.

SJT. DAG BREDVEI, 21
Saniteten i Kp A Fra Larvik

— Jeg synes vi går veldig godt sammen, faktisk over all forventning. De er yrkessoldater og kan jobben sin, og de språkproblemene vi har skyldes oss. De er ivrige i undervisningstimene og fortsetter gjerne etter ordinær tid.

MENIG JOSHUA OFORI, 30
3. tropp Kp A i Faerdis

— Jeg synes dette er meget interessant. Vi er blitt veldig godt mottatt, det virker som om det alltid er et velkomst-party på gang et sted. Norske soldater tar sine våpen meget alvorlig. I Ghana er geværet min kone, jeg tar det med i senga. Men det er for kaldt her oppe.

Gledesspreder fra karasjok til Saqi

Norges freskeste radio-stasjon dekker endelig hele NORBATT AO, — og vel så

det.

Om kvelden 16. mai kop-let fenrik Frank Almaas

fra Sambandstroppen Radio Norbatts nye sender til net-tet, og på 17. mai kom gle-

desbudskapene fra nord og sør : 4-7 i Chebaa og Verks-tedkompaniet i Tibnine kun-ne høre den !

Radio Norbatts daglige leder er velferdskorporal Gaute Taksdal, 22, fra Bryne på Iæren (i T-skjor-te). Anders Hegedal, 20 år, fra Gjøttum, assisterer på fritiden.

Radio Naqoura drives helt på fritiden, men uoffisiell kringkastingssjef er Karl Petter Larsen fra Løten.

Vår nye gledesspreder har reist langt : før den kom til oss i Sør-Libanon ble den brukt til å rele-sende r-2 i Karasjok ! Så vi må vel ha lov til å si at den har kom-met fra en av Norges nord-ligste til det vi trygt kan kal-le Norges sørligste « kom-mune ».

Mens den gamle senderen — et ombygd militært ra-diofyr — på slutten bare dekket Saqi og nærmeste omegn, er det nå kun Na-qoura som ikke er på nett med Radio Norbatt. Nesten 800 av de 976 FN-soldatene vi er i Libanon tilhører lyt-terkretsen på 98.01 MH3.

Radiosjef er velferdskor-poral Gaute Taksdal, også kjent som Slokum-Ola. Og alle har selvsagt registrert Radio Norbatts eminente plate-prater, Python Per. He-le hans innsats — og den er stor — er frivillig. Til dag-lig er han adm. ass. i Stabs-kompaniet. Der er han kjent som fenrik Per Olav Hagås.

Oberst Rønning vurderer nå et forslag til instruks for Radio Norbatt. Det er ønske-lig å utvide programtilbudet utover pop og ønskeplater. Fire nyhetssendinger daglig, mer opplysning om hva som skjer i eget AO og UNIFIL, nytt fra den store verden og intervjuer med gutta på lin-ja er blant de programinns-lag som kan være aktuelle.

Alle som vil prøve seg som program-makere på Radio Norbatt er hjertelig velkom-me. Har dere forslag til pro-gram og intervjuer, men ik-ke vil eller kan lage dem selv, så si i fra til velferds-kontoret.

Og til alle lesere hjemme i Norge — en spesiell opp-fordring : send en kassett-båndhilsen til karene dere kjenner i Sør-Libanon over Radio Norbatt. Mor og un-gene hilser til far, foreldre til sønner, søsken til brødre, kjærester til kjærester og venner til venner. En hilsen hjemmefra betyr så meget for oss her nede.

«mirakel at det gikk bra»

Det er ikke bare salige Kong Christian som har stått i «Rødg og Damp». Midt i de dramatiske begivenheter, da feltsykehuset i Naqoura i Syd-Libanon ble bombet og beskytt, sto det og noen uredde karer som viste stor koldblodighet og personlig mot, og som kanskje reddet mange av sine kamerater fra en tragisk skjebne. Disse var bl.a. fenrik Johan T.L. Rostrup fra Bodø, soldat Inge Bakken fra Orlandet, men også löytnantent Sætherhagen og Smehaugen og sjåfør Brenden gjorde en modig innsats.

Disse stupte ut blant kuller og krutt og fikk kjørt unna fem tankvogner som sto parkert med sin eksplosive bensinlast bare et kort stykke fra shelteret som var under direkte beskytning.

— At vognene ikke ble truffet slik at de eksploderte, kan bare skyldes en høyere styrelse med det hele, sier fenrik Rostrup til «Blue Beret».

— Spetaklet startet lørdag ettermiddag med spredt skyting fra håndvåpen. Det meste av ilden gikk over oss, men kunne også være rettet mot helikopterene, fire i tallet som sto parkert like i nærheten.

De italienske helikopterpilotene fikk ikke lov å prøve på å fly maskinene unna. Sjefen for helikoptervingen ville ikke ta noen sjanser, all den tid pilotene ble beskyttet da de søkte å nærme seg maskinene. Jeg har inntrykk av at irlenerne var raskest i shelter, omkring tre timer før vi bestemte oss å søke dekning, var de på plass der. Imens lot det til at ihvertfall Nigerianerne var uanfektet skytingen, for de som var ledige fordrev tiden med å plukke blomster! Vi hadde jo et og annet å pusle med.

Vi spiste middag på den tid spektaklet begynte. Så kom det kommentarer fra oberstlöytnant Borge om hva som skjedde, senere kom ordren om å søke dekning.

Alt foregikk rolig og planmessig. Selv løp jeg bort til sykehuset for å hjelpe til med å få pasientene i dekning. Det var 3-4 bærer som skulle bæres. Da var det alt skutt ut flere bombekaster-

granater mot området vårt. Jeg merket meg fire treff bak shelteret og stpar treff i sjøen. Ialt ti granattreff kunne vi telle omkring shelteret som er blitt adskillig utbedret etter denne hendelsen. Så eksploderte en bombekastergranat i sandfjæra så sanden gjøv, men vi trodde ennå ikke noen ville beskytte sykehuset. Da hørte vi nye avfyringer, og 35 sekunder etter kom eksplosjonen i nedslaget, så sanden sprutet inn på oss i shelteret! Nå ble vi mer enn klar over at de skjøt seg inn på vårt område. Så kom det et kraftig lysblaff, og löytnant Sætherhagen som til daglig er paymaster tok en kikk i shelteråpningen. Han observerte at det brant ganske godt der nede, og meldte fra til KO. i telefonen.

Han ble omgående bedt om å ta med to mann og søke om å få flyttet tankbilene som sto parkert like ved. En fosforgranat traff midt i bensinlageret, der det på paller sto stablet opp 30 jerrykanner med bensin i; og 20 med dieselolje, i tillegg til noen tomkanner.

Like ved dette bålet sto fem tankbiler, den nærmeste bare fem meter unna!

Det tok nå fyr i verkstedbygningen, der sto det to biler inne, i tillegg til at det også ble lagret gass der.

Så kom da ordren om å løpe ut og se hva vi kunne gjøre.

Det smalt jo omkring oss, men jeg hadde ikke rukket å

bli redd ennå.

Så nærmest det hele som en slags cowboyfilm der jeg hadde fått en statistrolle. Soldat Bakken startet opp den ene vognen og fikk kjørt den unna. Jeg fikk start på den neste. Jeg ble først forskrekket da jeg så et sporlysprosjektil suse bare halvmetere fra Bakken. Da gikk det opp for meg hva det var vi holdt på med. Vi ble jo direkte beskytt!

Så kom Bakken seg i shelteret, imens hadde daghavende stupt inn i en av bilene, men fikk ikke start på den. Löytnant Sætherhagen fikk kjørt unna en av bilene, jeg tok en til. Men nå hadde de tydeligvis fått rettet inn ilden skikkelig, for det smalt skremmende nær og senere så jeg at bilen hadde fått to skudd gjennom radiatoren, i dieselrøret og en splint, jeg har den ennå her i lommen, gikk gjennom en av skjermene. Et skudd traff også bensintanken, men gikk mirakuløst ikke gjennom metallet.

Skulle tro det ville vært lettere å fått treff på bensinbilene enn i lageret med jerrykanner, ettersom tankvognene utgjorde et langt større mål. Nå sto de relativt trygt parkert, men flammene slikket oppetter verkstedbygningen. Jeg veltet en arbeidsbenk, slik at vi kunne få skydd mot varmen, og Sætherhagen fikk tak i et brannslukningsapparat. Det samme gjorde jeg. Vi ble

hele tiden beskytt, men sørget for å bevege oss så det ikke skulle bli så lett å sikte seg inn. Vi så en granat treffe italienernes brakke. Sætherhagen løp til KO, selv fikk jeg tid til en sigarett. Den smakte usannsynlig godt! Men først fikk vi rullet unna tre parafinfat som var gjennomhullet. Skytingen roet seg ned, kokkene kokte suppe, så kom italienerne med tårer i øynene, og vi klasket hverandre på skuldrene i pur begeistring over at vi hadde overlevet.

Hele gjenget i Medcoy var som en eneste stor familie, og vi lo lettet over det hell vi hadde hatt i uhellet. Bare den italienske sjefen for helikoptervingen, major Philippo d'Auria var fortvilet. Alle fire helikopterene var ødelagt.

Så ble det samling i messa og gratis konjakk til alle som lystet!

En fin måte å avreagere på. Selvsagt var vi alle rasende over at «de» kunne finne på å skyte på feltsykehuset. En simpel handling.

Nå føler jeg bare takknemlighet over at det hele forløp så bra som det gjorde, sier fenrik Rostrup som til daglig er proviantforvalter i FN-bataljonen, men som later til å kunne forvalte litt av hvert.

En innsats det står respekt av, må vi tillate oss å legge til for egen regning!

BARBARISK LÖRDAG I NAQOURA

Lørdag 12. april 1980 vil for alltid stå meislet inn i erindringer hos FN-soldatene i Libanon. Denne dagen begikk major Haddads militære en av de største skjenselsgjerninger en fredsbevarende FN-styrke noen gang er blitt utsatt for: i over 4 1/2 time bombarderte han FN-hovedkvarteret og det norske felt-sykehuset (NORMEDCOY) i Naqoura med bombekaster-, artilleri-, stridsvogn- og handvåpenild. Som ved et under ble ingen drept, men den franske oberstløytnant J. P. de la Forge ble lettere sår av en kule som traff ham i kinnet.

Slik forløp «lørdagskvelds-massakren» i Naqoura, minutt for minutt:

15.50: Alle utgående telefonlinjer fra UNIFIL-hovedkvarteret brytes.

16.00: Småvåpenild slår inn i OPS-bygningen i UNIFIL HQ.

16.01: Sjefen for Italaire ber om den israelske armens tillatelse til å flytte FN-helikopterne til Frenchengcoy. Man får ikke telefonkontakt, og prøv seg via Observers Group Lebanon. Men intet svar kommer, og Italaire-sjefen gir på eget ansvar ordre om å flytte helikopterne. I det mannskapene løper ut på helikopterplassen tas de under ild, mens kuler og bombekastersplinter ødelegger helikopterne. Ilden kommer fra høyden øst for Naqoura. Den rammer vildarslöst den franske pi-troppen, Italaire, irske-leiren (Tara Camp) og Nordmedcoy.

Fra klokka 16.00 til klokka 20.40 skytes det avbrutt og hemningsløst mot hele FN-området i Naqoura.

18.23: Bombardement med granater begynner. Fra nå og fram til klokka 20.38 slår det ialt ned 85 artilleri/bombekaster/stridsvogngranater. Fem granater slår ned i det Røde Kors-merkede norske felt-sykehuset.

Ilden opphører ikke for UNIFIL OPS underretter den israelske forbindelsesoffiseren i Rosh Hanigra at UNIFIL vil begynne å beskytte kjente Haddad-posisjoner i enklaven.

Hvorfor ble UNIFIL HQ bombardert?

Muligens har det sammenheng med at Irishbatt tok full kontroll over landsbyen At-Tiri tidligere på dagen. Klokka 16.25 samme lørdag tok irerne full kontroll i At-Tiri. Klokka 17.35 var major Haddad selv i en stridsvognstilling sørøst for At-Tiri. Atte minutter senere skjøt DFF bombekaster- og stridsvogn-granater mot At-Tiri.

Klokka 17.05 sendte major Haddad melding til General Erskine: Fordi irerne hadde skutt mot DFF i At-Tiri, kunne han ikke lenger garantere UNIFIL-soldatenes sikkerhet eller forhindre hevnaksjoner mot oss.

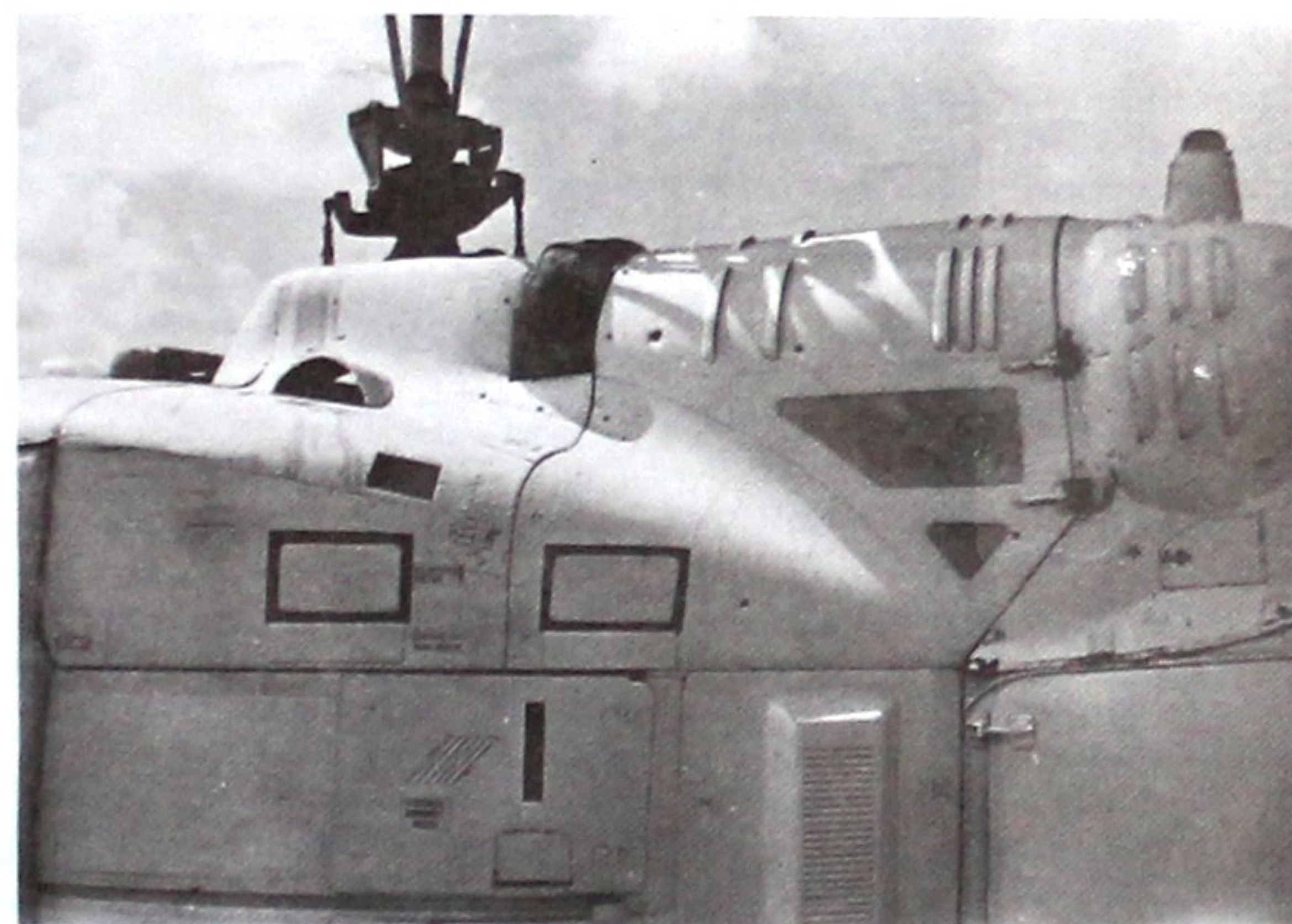
SKADENE

- Fire helikoptere ødelagt av handvåpenild og splinter
- Ti kjøretøy, inkludert en brannbil, ødelagt av kuler og splinter
- 15 brakker totalt ødelagt
- 10 brakker truffet av skudd og splinter
- To betongbygg truffet alvorlig av bombekastergranater
- Et betongbygg truffet av splinter
- To radiostasjoner ødelagt av skudd og splinter
- En veksler ødelagt
- 80% av Italaire-verktøy og redskaper ødelagt
- Vann-, kloakk- og elektrisitetsnett alvorlig skadet
- 20 personer mistet alt personlig og privat utstyr
- Store skader på annet utstyr og private eiendeler.

Den umiddelbart alvorligste konsekvens av skjenselsgjerningen var tap av Medevac-kapasitet. Fordi helikopterne ble ødelagt, vil det si at FN-soldater som blir alvorlig syke eller sår, nå må fraktes i opptil flere timer i bil, i stedet for i helikopter, til sykehuset.

NORMEDCOYS ILDDAP

— Jeg er overrasket over angrepet. Jeg hadde ikke trodd at de ville skyte mot et sykehus, men de gjorde det. Vi fikk var andel av både handvåpen-ilden og bombardementet med tynge skyts — fem 105 og 81 millimeter granater slo ned inne på felt-sykehusets område. Syv like utenfor. Det nærmeste nedslaget var bare 30 meter unna, sier sjefen for Medcoy, oberstløytnant Kjell Borge.

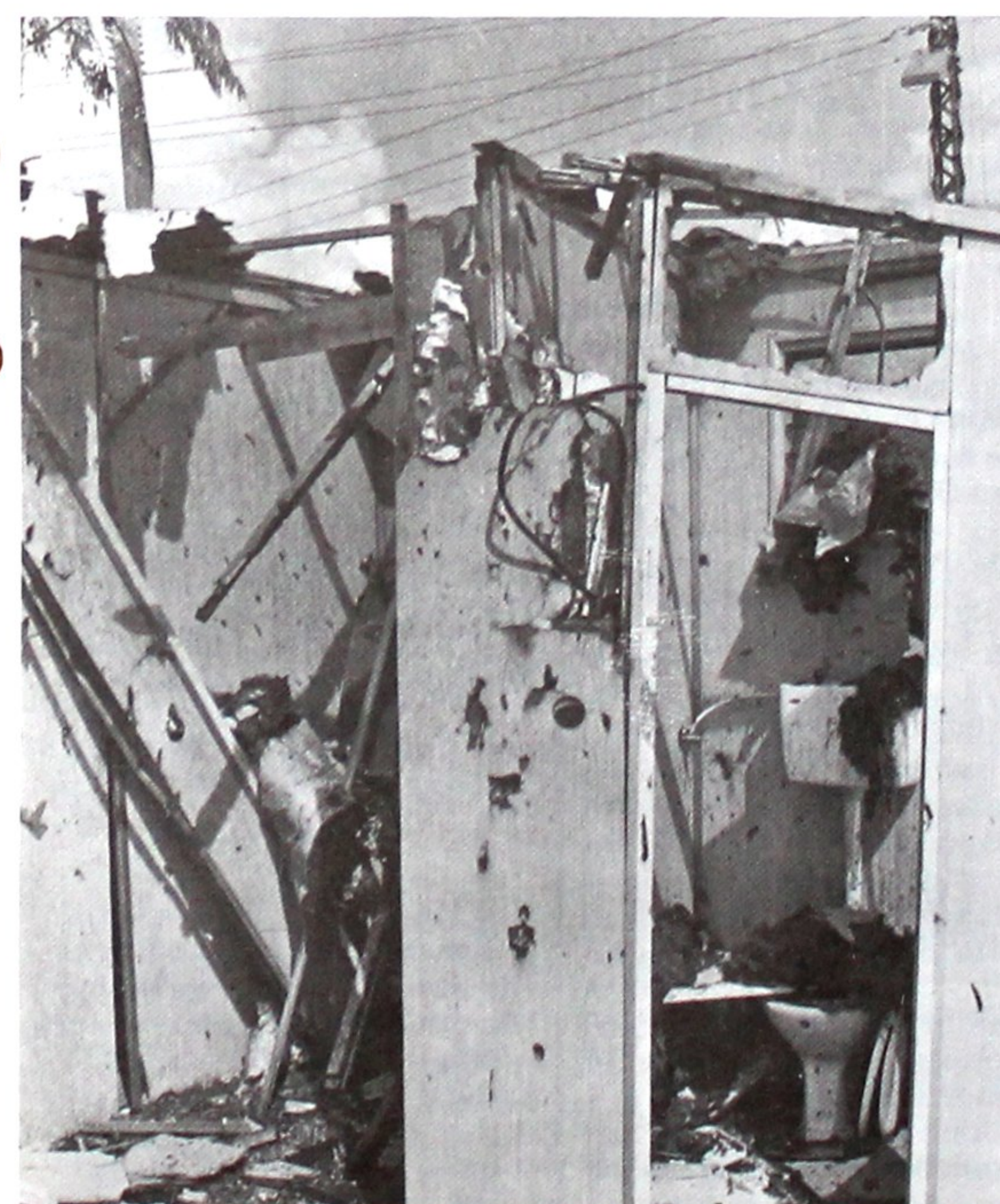
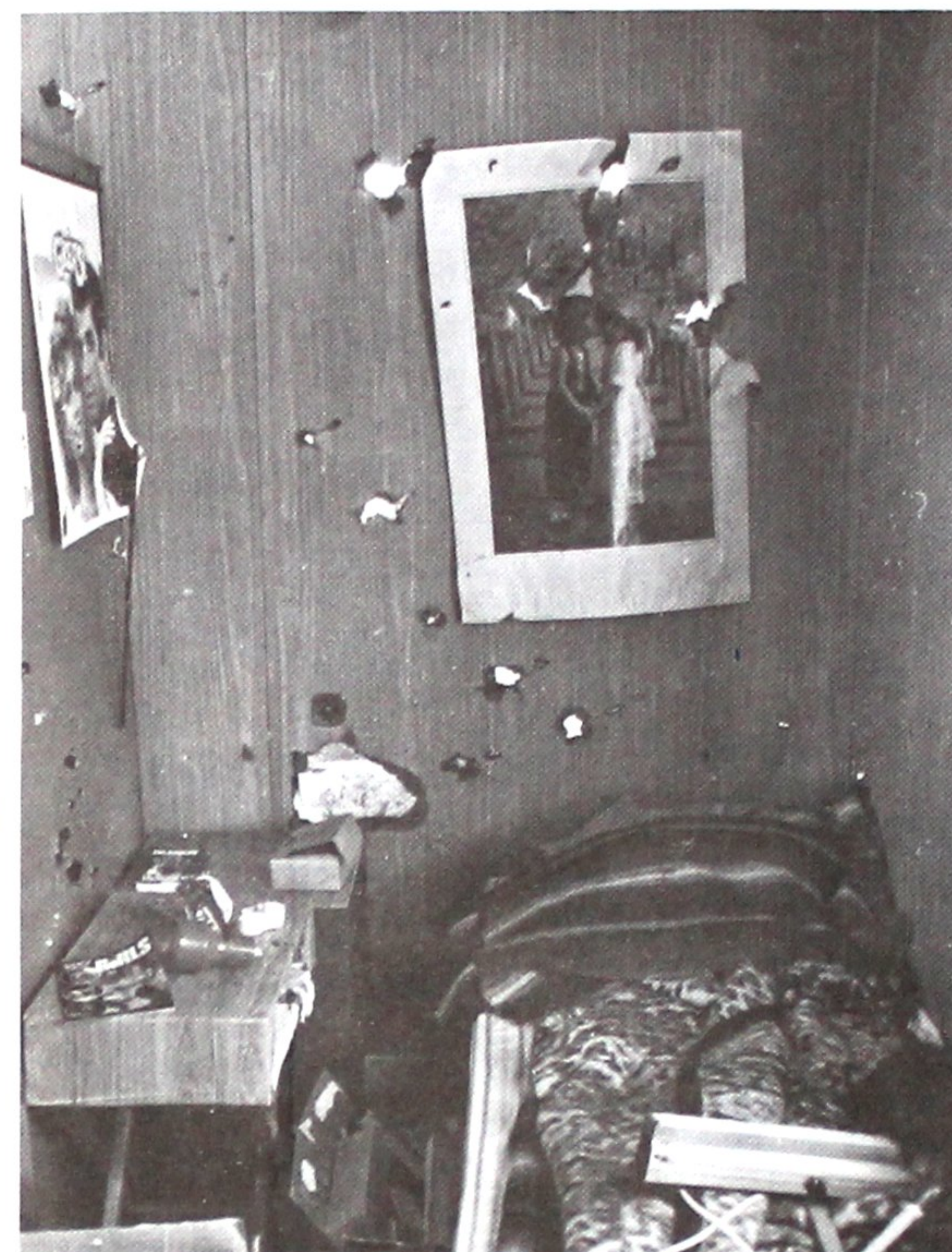

nant Kjell Borge.

En 105 mm granat slo ned bare to meter fra åpningen til et shelter. 13 pasienter ble evakuert fra sine sykesenger og inn i tilfluktsrommene med en gang skytingen begynte. Og alt gikk greit til tross for at Normedcoy

V bare hadde vært i tjeneste i tre uker da overfallet skjedde.

— Normedcoys personell gjorde en fremragende jobb under episoden alle arbeidet effektivt, hurtig og rolig, og det var ingen panikk, sier oberstløytnant Borge.

Fragmenter av en virkelighet

Den norske FN-styrken har siden ankomsten til Libanon i slutten av mars 1978 vært godt stoff i norske aviser. Presse, politikere, militære og opinionen har vært opptatt av styrken: Hvordan den makter sin oppgave. Hvilke problemer den har. Ikke minst det siste har vært kjærlighetsstoff i norsk løssalgspresse. Stoff som nok gjør at norske FN-soldater har et adskillig dårligere rykte enn vi fortjener.

Med dette som bakgrunn er det at man med interesse leser den siste boken om FN-styrken og Libanon. Skrevet av trønderen Marius Gisvold, som i NORBATT I tjenestegjorde som militærpolit. I boken «Møte med Libanon» gir han en personlig fremstilling av sitt møte med et halvt års FN-tjeneste i en urolig del av verden.

Interessant er det for en FN-soldat nesten to år senere å lese om starten. Om bakgrunnen og opprinnelsen til mange av de problemene som også var bataljon har å kjempe med.

Området er det samme. Partene har ikke forandret seg synderlig. Og det er grunn til å tro at mange av de reaksjonene Gisvold og hans kamerater i første kontingent merket hos seg selv ennå gjør seg gjeldende.

Det gjelder forholdet til partene, og ikke minst forholdet til sivilbefolkningen som han beskriver på en meget hederlig måte.

«Møte med Libanon» er den beste og mest helhetlige beskrivelsen av norske FN-soldaters hverdag som til nå er kommet. Visst kan et avi-

soppslag være korrekt og riktig nok, men det blir likevel bare små fragmenter av en virkelighet.

Også Gisvolds bok bærer preg av å være fragment av en virkelighet, men med et større register enn det dags og ukepresse er villig til — og i stand til å formidle.

Det man kanskje savner er mer om dagliglivet. Det ser ut til at det er lettere å skrive om de store dramatiske episodene enn det er å fortelle om den daglige dont. Vaktene og fritiden, lange kvelder og hektiske turer i nabolandene.

«Møte med Libanon» gir likevel et hederlig og overbevisende bilde av tjenesten slik den artet seg for den

første norske FN-bataljonen. Og det er vel neppe tvil om at våre venner og slektninger hjemme vil få et mer realistisk inntrykk av den hverdag vi opplever, dersom de leser Gisvolds bok.

**Marius Gisvold :
Møte med Libanon.
Gyldendal**

Sjef K.p C, major Egil Hagen:

MORO Å VÆRE HER

— Det er moro å være her, og se at den utdanning og praksis en har fått i forsvaret er god og anvendelig. Og jeg trives innmari godt her nede ».

Sjefen for det nye Kp C er major Egil Hagen, 35 år. Kom til Norbatt som sjefens personlige adjutant før han ble forfremmet til «konge av Blatt».

Har ti år i forsvaret bak seg, ved Evjemoen, 3. bat. Brig N og som sjef for Gardens skijegeravdeling. Tok

Krigsskolen i 1971. Sluttet i Forsvaret i 1975. Utdannet som dypdykker i USA og Frankrike, kaptein på minubåt, dypdykkerkonsulent for Elf under oppbyggingen av Friggfeltet.

— På bataljonsordren står det at Kp C kun er pålagt operativt ansvar? Hva betyr det?

— Kp C består av 2. tropp Kp A, 2. tropp Kp B, to M113 PPK'er og personell fra Stabskompaniet ute i enklaven. I tillegg vel hundre

mann fra Ghana, slik at vi ialt er 230 mann. Forskjellen ligger i at jeg har all militær kommando over kompaniet, mens det forsyningsmessige og administrative ansvaret ligger hos moderkompaniene. Fordi Kp A, Kp B og StKp selv tar seg av de gutta som er gitt til meg, kan vi i Blatt sitte med en minimal kompanistab bestående av meg, MIO kaptein Per Jensseg som NK og ser sjant Raymond Ostad som vakthavende befal. Han har fire menige med seg på kompani-OPS'en.

— Blatt ligger veldig nær han du vet på haugen?

— Konseptet er klart: der, som i resten av Norbatt og UNIFIL, er jobben å holde partene i konflikten fra hverandre. Men på grunn av beliggenheten — Blue-Line går midt gjennom byen — er det klart at det kreves hårfin balansegang av oss ».

Major Hagen tok kommandoen over de norske avdelingene allerede 30. april, og siden 19. mai har han hatt kommando over alle nordmenn og ghanesere i Kp Cs område.

Sjef Kp C, major Egil Hagen: — Trives innmari godt ».

Blue Beret—

nå også med

1000-tips!

Tips oss om det som skjer i ditt kompani, din tropp, ditt lag, på din forlegning!

Liten nyhet eller stor — Blue Beret er interessert i alt som rører seg i Maintcoy, Medcoy, Movco, Norco og Norbatt AO.

Har noen gjort det stort i poker, tatt marsjmerket 10 ganger, gått til topps i konkurranser, blitt pappa, slått et slag for fellesskapet gjennom ekstraordinær innsats eller på annen måte gjort noe du synes vi bør skrive om — ta kontakt.

Vi ønsker å bringe både store nyheter og små nyheter fra så mange avdelinger og om så mange av oss som mulig — men vi er helt avhengig av å få tips fra dere.

Alle som tipser får 1.000 takk — og kanskje vi kan by på noe mer til månedens beste tips.

Storkene flyr høyt over Hasbanidalen

Sersjant Gunnar Jacobsen i Pi-troppen — traust nordlending og erfaren ambush-leder.

Det tok litt tid før øynene vennet seg til mørket nede i Hasbanidalen. Snart hadde vi inntrykk av at stjernene lyste opp, og vi skjelnet smekre strå i silhuett mot himmelhvelvet.

De fire ghaneserne forsvant lydløst i sine posisjoner. Vi i våre. Samtlige i en halvmåneformet ambush, og med hundeføreren og schæferen fremst, slik at hunden kunne bruke sine fine sanser i 180 grader fremover mot dalsøkket, og ikke ble forvirret av andre lukter i sektoren.

Sersjant Jacobsen, veteran i faget og med det trekantete sølvmerket på skjorteermet med Combat Engineer Lebanon på, sto for utposteringsene i en hviskende ordregiving. Radiofolkene kunne bare skimtes. Antennen stakk litt høyere enn gresset. Nattekikkerten var flittig i bruk. Var det ikke noe som rørte seg der borte i fjellskræningen?

Gjenget på Haddad 2 mente nok det samme. De skjøt opp et BK-lys og enda ett. Hele dalen var opplyst. Så dalte det første, og resulterte i en enorm eksplosjon. Vi klemte nesen ned i gresset og håpet det beste. Kunne tydelig se hvordan stein og jord sprutet himmelhøyt opp i skræningen.

— Der traff de en mine, mente Jacobsen erfarent. Nå skal det bli liv her, for de tror vel det var noen andre som gikk på den.

Ganske riktig. Mitraljøsene spilte opp i retning eksplosjonen.

Ingen skulle unnsnippe, om der var noen! Skuddene smalt inn i fjellskræningen. Rikosjettene lignet fyrverkeri, innen de sluknet i lia bare 30-40 meter fra oss.

— Bra vi ikke la oss der vi hadde tenkt først, medgav Jacobsen. — Da hadde vi merket det!

Så stilnet det hele av. Dalen var atter bare nattlig idyll. For første gang observerte jeg to satelitter på nattehimmelen med motsatt kurs. Timene gikk. Våre venner ghaneserne frøs nok. Det gjorde ihvertfall vi. Nattedoggen satte inn, og la seg tilogmed i skjegget.

Karene med radioen rapporterte om hendelsene til Opsen. Vi besluttet å ta en annen hjemvei oppetter lia, for å unngå beskytning fra Haddad 2. Karene der lot til å være svært lette på avtrekkeren denne natta.

Omsider kom vi pesende i belgmørket opp til posten

HISTORISK SAMARBEID I FN-STYRKEN:

CHANBATT ER PÅ Plass

Ghanbatt er på plass. 500 tøffe yrkessoldater fra Ghana har rykket inn etter nepaleserne og er direkte underlagt Norbatt. Og la oss med en gang slå fast — aldri før har en norsk militærvdeling befestet sitt vennskap med andre våpenbrødre i FN-tjeneste med så grundige og solide forbrødringsfester som vi har sett i Norbatt/Ghanbatt i mai.

Det er egentlig et historisk samarbeid som foregår hos oss i sommer. Aldri før har en norsk styrke tatt opp i seg soldater fra andre land, og slett ikke integrert dem i sine egne oppsetninger helt ned til troppsnivå.

Dessto hyggeligere er det å kunne konstatere at samarbeidet mellom Norbatt og de to ghanesiske kompaniene som står under bataljonssjefens kommando går overmåte bra.

De 500 soldatene er delt opp i et kompani D og et

kompani E. Kompani E holder til i Kaukaba og er direkte underlagt bataljonssjefen, oberst Rønning. Kp D er delt opp i tropper og integrert inn i de norske kompaniene A, B og C, og Stabskompaniet. Kp C har flest ghanesere — drøyt hundre.

Ghanbatt har markert seg klart på flere områder i Norbatt allerede. For det første er sjekkingen på kontrollpostene etter sigende blitt uhyre effektiv. For det andre bringer de med seg et liv og røre vi ikke er vant til. Ghanbatts bidrag til 17. mai-festen i Ebel-es-Saqi vil ihvertfall sitte fast i minnet hos de nordmenn som var med: skikkelig jazz, etterfulgt av Ghanas egen musikkform — « Highlife », og highlife-dansing på taket på Ludviks bar etterpå.

Både militært og sosialt har ghaneserne tilført oss noe nytt. Velkommen, Ghanbatt.

4-1 Echo. Satt oss bak vollen der, for alle tilfelles skyld, og tente oss en sigarett som smakte herlig. Særlig etter at vi mesteparten av tiden hadde hatt baken plantet i et virvar av tistler, som jo har en tendens til å stikke seg frem. Det hendte også andre nifse greier. En lydløst smygende fremtoning kravlet over leggen, og kort etter over legg nummer to. Da sparket vår reporter fra og traff sersjanten i armen.

Heldigvis ikke i hodet.

Vi hadde nær røpet hele bakholdet. Men sersjantens makeløse selvbeherskelse reddet oss!

— Det var verre en gang under forrige kontingent da vi hadde en Haddad-patrulje etter oss, sa han trøsten-de. Så kom Landroveren og hentet oss, og vi skumpet opp til Ebel es Saqi. Men det er en annen historie.

FN- stempel: En filatelistisk godbit

Hvis du selv er frimerkesamler, eller har slektninger og venner som har gitt seg filateli i vold, har du nå en ypperlig anledning til å gi dem en gave de vil sette stor pris på: konvolutter med FN-stempler.

I de norske FN-styrkene i Libanon brukes fire forskjellige stempler — det store UNIFIL-fristempelet på all brevpost som går gratis, et stempel med «FN-bataljonen» og to stempler med «Felt-post» for frankerte brev.

Serien, eller deler av den, vil være litt av en gave for en ivrig frimerkesamler, og det kan også vise seg å bli en beskeden investering for deg selv. Konvolutter fra Danor-bataljonen i slutten av femti-årene omsettes idag hos frimerkehandlere hjemme for drøyt 20 kroner stykket — mer hvis brevet også følger med.

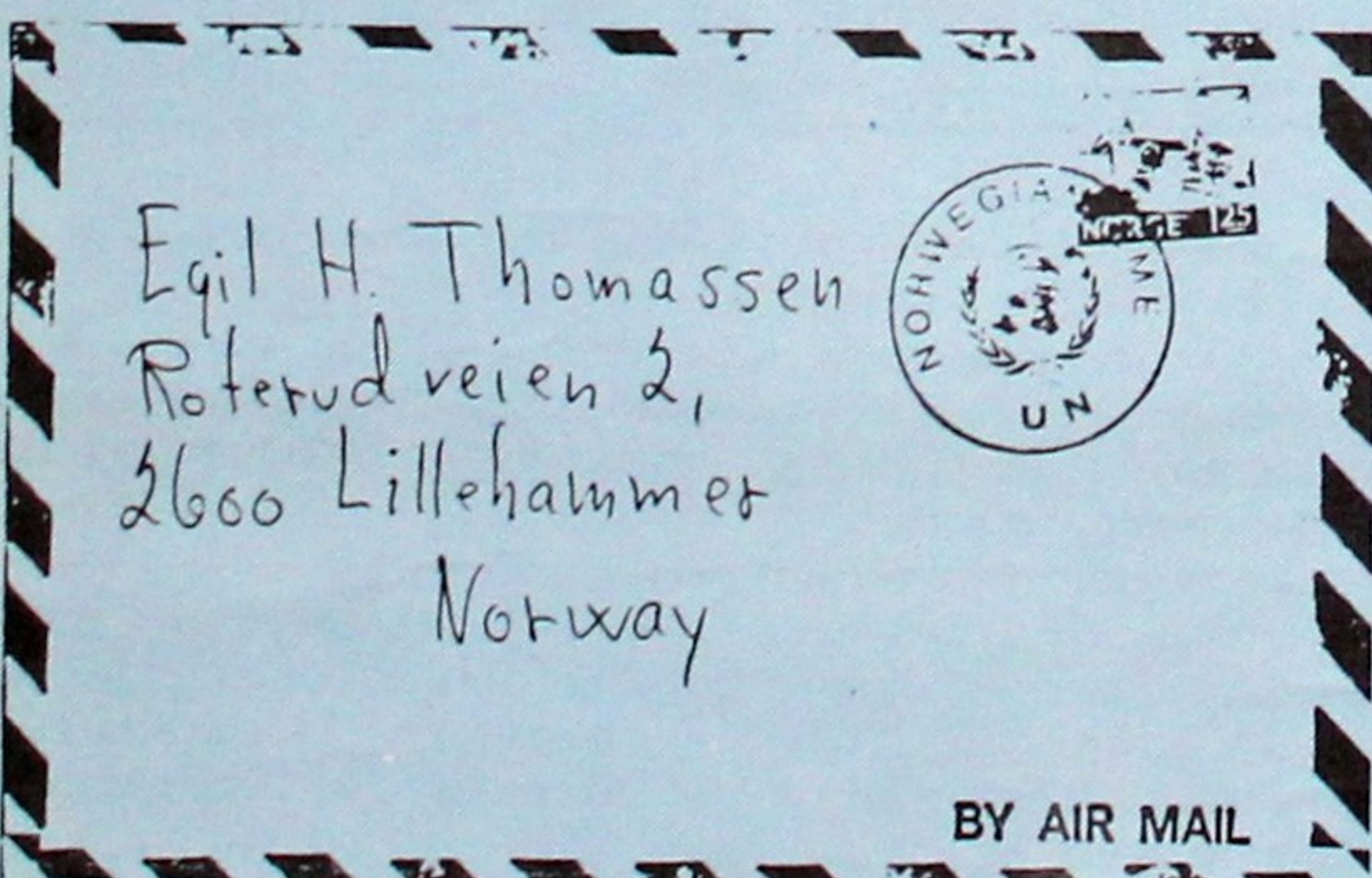
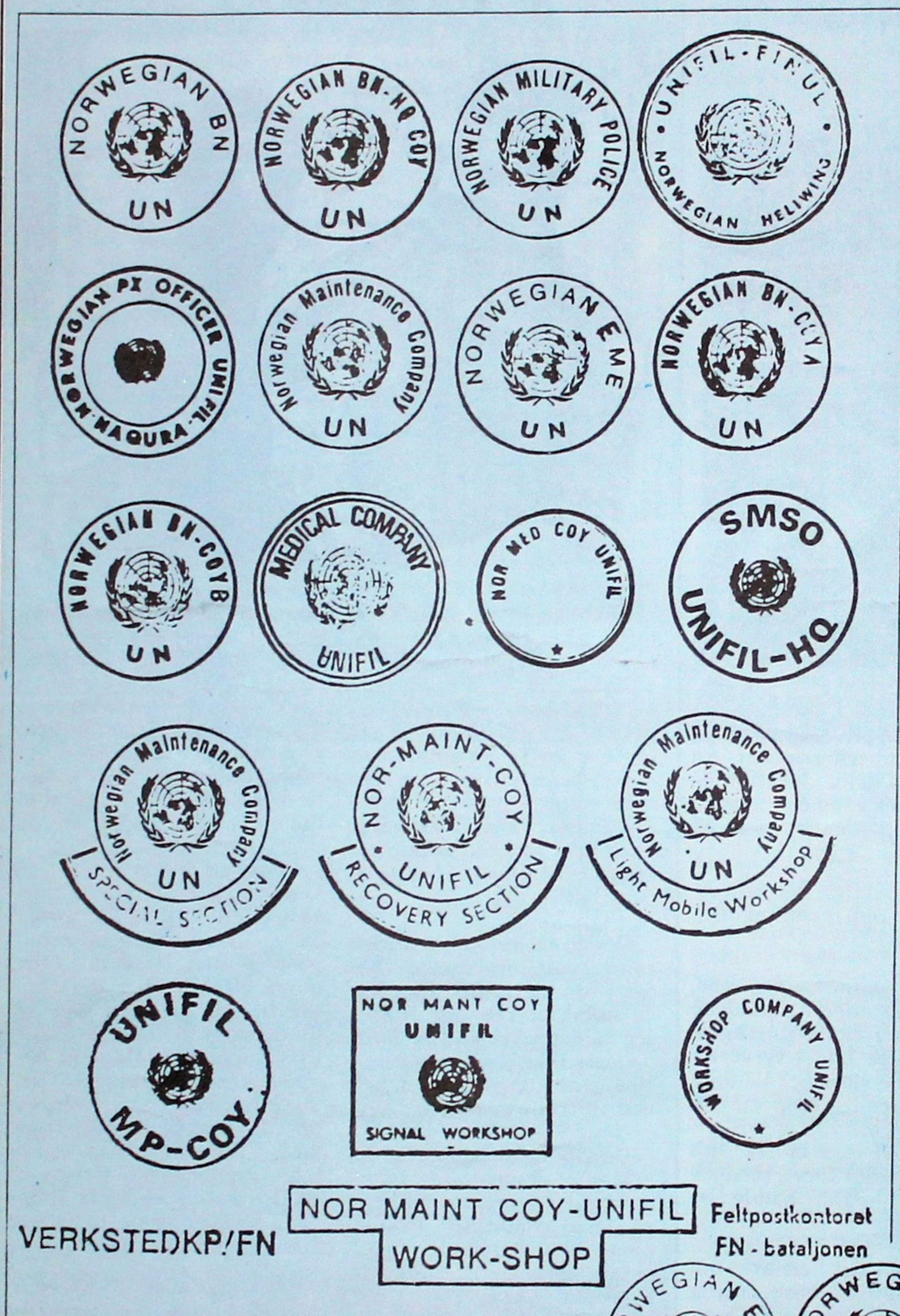

Fig. 9: Brev avstemplet med stempel fra det norske verkstedkompaniet.

Avsenderstempler benyttet av den norske UNIFIL-bataljonen.

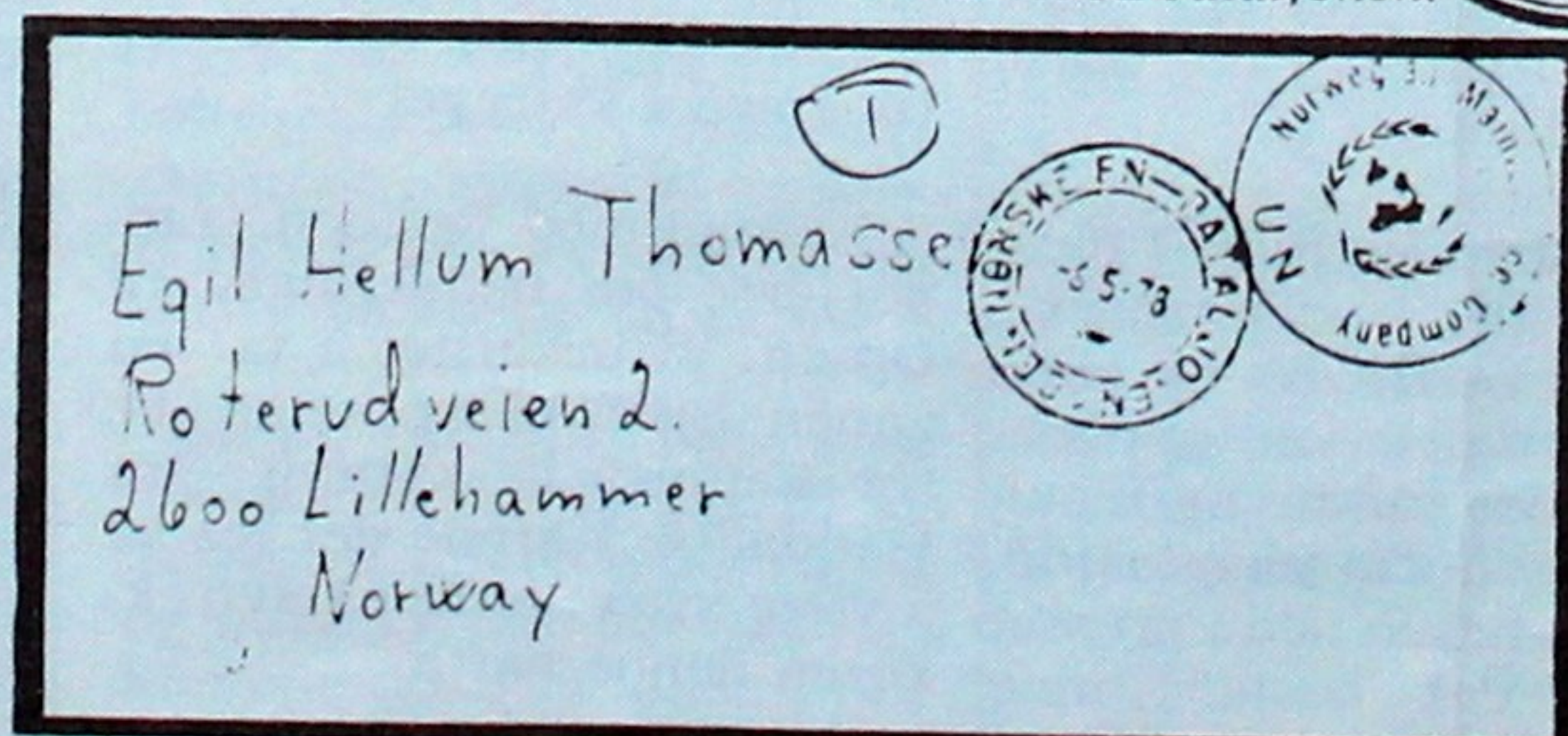

Fig. 8: Ufrankert brev fra det norske verkstedkompaniet ved UNIFIL.

Blue Beret høyt til fjells på 4-14 bravo

Hadde våre svenske brødre sett hvordan nordmenn bruker bandvognene, og hvor de bruker dem, hadde det nok resultert i en og annen norskevits og iherdig hoderysting :

Nylig kranget nemlig en av disse utrolige fremkomstmidler seg frem til posten 4-14 Bravo opps i 1,500 m.o.h., og med Zakariassen fra Leirfjord som klippestødig fører og forøvrig med vognfører Finnstø fra Senja, supplert av Verpeide fra Haramsøy, samt löytnant Erichsen fra Bergen. Sistnevnte var ekspedisjonsleder, nedlesset i alskens hygieniske artikler : Vi sikter da til kloreringsutstyr for vann, prøvetakingsutstyr, samt med presseoffiseren klamrende seg fast til lasset. Må altså ikke misforståes med hensyn til devnevnte artikler.

En temmelig tøff ferd over noe som lite kan assosieres med veisamband. Der har vi litt å sammenlikne med som nordlending.

Så gikk vogna varm oppe i de verste steinrøysene. Zakariassen som ikke aktet å bli i høyfjellet til evig tid, besluttet siesta til vogna fikk kjølt seg ned. Så bar det videre over stakk og stein. Men vi holdt oss til stien. Området rundt er ikke mineklart. Der er funnet miner.

Ingen sure miner av den grunn. Og vi ble bokstavelig godt rystet sammen til et team på denne turen. Plutselig : en susende lyd midt oppi rabalderet fra larvefjøttene og motoren. Punktering på et av spennhjulene.

Zakariassen uttalte ved denne anledning noe som heldigvis bare helgelendere forstår, og gikk kjekt i gang med å bytte hjul, supplert av de øvrige. Jobben ble utført på no time, og nå kunne vi se OP 4-14 Bravo oppe på høyden.

Siste biten svettet vi opp kneika. Men duften av mandig svette ble grundig overdøvet av parafin, for vi hadde med oss et parafinfat på tilhengeren. I varmen kom

denne liflige veske tytende ut, etter å ha utvidet seg.

Bandvogn 61466 fikk puste ut i mellomtiden.

Godt nedduget i solid stein fant vi 6-7 spreke karer som bak radar og mitraljose vaktet på stillingen til en viss nabo i sør. Det smalt til tider der oppe, uvisst av hvilken grunn.

Vi rakk å hilse på fenrik Rønning fra Stjørdal, Tobiasen fra Kristiansand, Nilssen fra Ibestad, Skarshaug fra Aukra, mens Eie fra Tönsberg prøvde å få litt sol på kroppen liggende på taket av den med sten neddyngete nissenhytta. Inni hadde karene gjort det så komfortabelt som mulig, og syntes de hadde det all right.

— En smule patruljevirk-somhet har vi jo i dalsökkenne bakom her. Radaren oppfanger bevegelser i nattens mulm, men oftest er det geiter eller villsvin som skal ned å drikke ved vannhullet, sier fenrik Rønning.

— Og så har vi skilpadder her, påstår Nilssen fra Ibestad. Dette siste finner vi høyst merkelig. Trodde denslags fremtoninger holdt til bare med sjø i nærheten ! Men så finner karene to av arten nede i lia, og det er bevis godt nok. Det skal tilogmed være et par skilpadder som tusler omkring med NORBATT på malt ! Oppe ved maskingeværet og kikerten finner vi dertil Elvenes fra Stokmarknes, så her er en god del av Gamle Norge representert.

— Bandvogn er eneste brukbare transportmiddel hit, fastslår Zakariassen med ettertrykk. Landroverne ramler sammen, de kan umulig tåle dette her. Jeg vet nok de har vært oppe her med Landrover, men det skulle vi få en slutt på. Det blir for tøfft !

— Vi har det fint her nå, men tröste og bære de som lå her i snöstorm, sier Nilssen. De hadde det neimen ikke for artig !

Og det tror vi mer enn gjerne.

Spreke karer høyt til fjells på 4-14 Bravo.

Erstatt væsketapet

I disse varmetider minner vi om at vann kjøpt på flaske er det beste og sunneste tørstedrikke i Sør-Libanon, sier Frank Nilsen (venstre) og Bjørnar Jacobsen. Her med ikke fullt så god tørstedrikke i kassevis til baren på 4-3 Tell Qeizi.

LIKE ILLE SOM SITT RYKTE

Nå har de begynt å dukke opp — de små og store krypene vi alle ble skremt med på Sør-Gardermoen. Dr./kaptein Inge Glambek i Norbatt har skrevet en artikkel om de fire vanligste plagene, og hvordan en skal opptre når en blir offer for en Palestinian viper eller en skorpion.

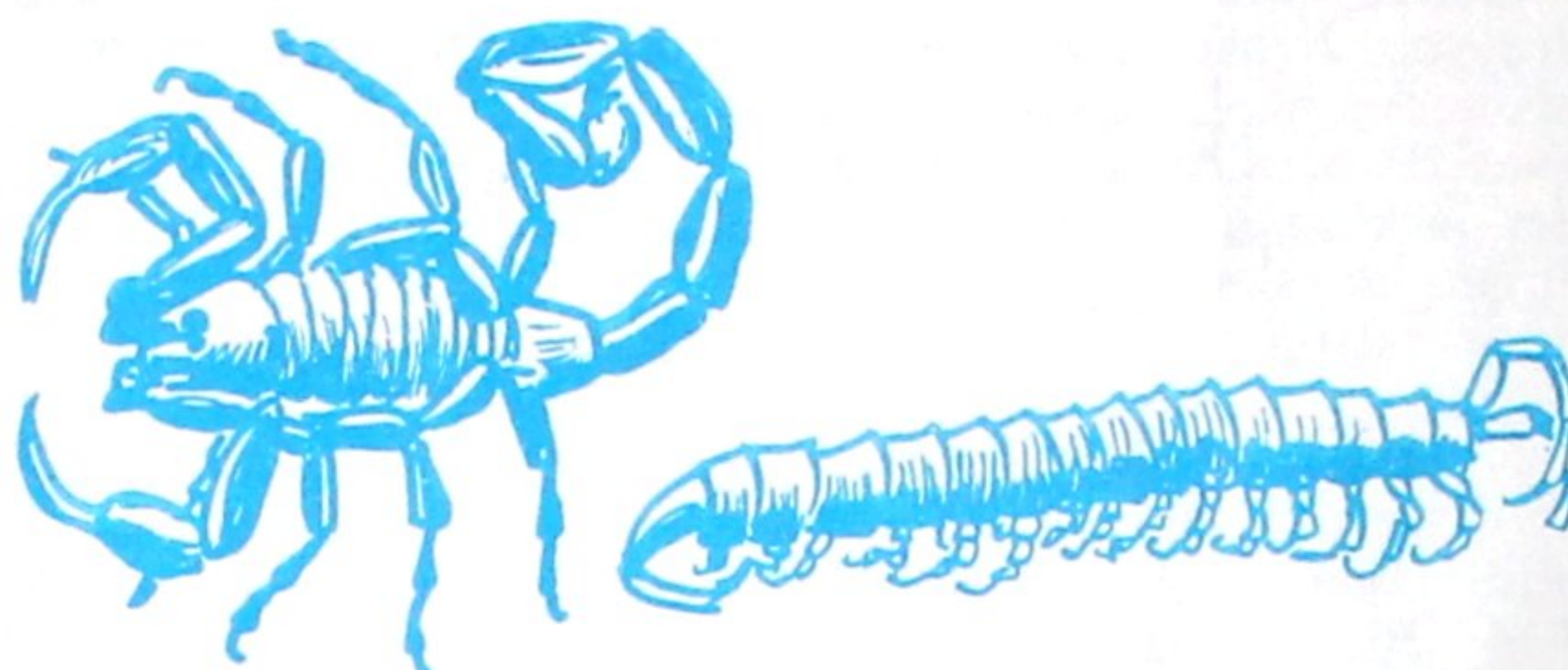
De vanligste og farligste skadedyrene her i SørLibanon har de fleste sikkert allerede hørt om, gjerne sett eller fått føle. Det jeg gjerne vil med denne lille oversikten, er å gi en innføring i øyeblikkelige tiltak som kan lindre og hindre alvorlige følger av bitt eller stikk, og som ikke fordrer mer hjelpemidler enn det de fleste har innen rekkevidde.

PALESTINIAN VIPER: Den eneste farlige slangen i området. Den kan være av alle størrelser opp til 160 cm, det siste er sjelden. Fargene kan variere, mønsteret på ryggen er uregelmessig oppdelt, øyespaltene vertikale, halen spiss et godt stykke fra kloakkåpningen. Bittet ofte dobbelt, tils. 4 små sår, tydelig to og to uavhengige av hverandre. Det blir ofte rikelig fra bittet, som ellers gir hurtig hevelse og blåfarging av huden.

Tiltak: Hev den skadde lemsdel, bind om ovenfor bittet slik at venene stoppes, men pass på at der er følbar puls. Immobiliser bittet, med spjelking f.eks., og gi tre ormetabletter (Prometazin/Prednisolon — dette skal være i san. veske lag). Hurtigst mulig til lege med pasienten helt i ro. Men ingen panikk — det går minst 2-3 timer før det er fare.

SKORPION: To typer i området, den gule som er den farligste, og den sorte som er den vanligste. Den giften skorpionene har er en nervegift som gir utstrålende smerter, kramper lokalt i området og en sjelden gang lammelser — også dette lokalt.

Tiltak: Også her skal hvis mulig, veneblodet stoppes, med en lett tourniquet, NB: følbar puls nedenfor ombindingen. To ormetabletter, og så til lege. Hvis det er langt til lege og det er en sanitetsmann nærmere, så har flere av disse lokalbedøvelse, og smertene kan lindres øyeblikkelig med 1/2 - 1 ml Xylorokain eller Lidokain satt direkte i innstikkpunktet, vel 1/2 cm dypt. Ellers skal også her den skadde lemsdel immobiliseres, for transport.

Den gule skorpionen er farligst, den sorte er heldigvis vanligst.

Skolopenderskorpionen: Mer skrekkinngydende enn farlig, men forferdelig vondt.

SKOLOPENDERSKORPION: Dette er et mer skrekkinngytende enn farlig kryp, men de biter seg fast med alle beina, og kan være både vonde og vanskelige å få av. Som oftest må en lege eller san. mann skrape/plukke ut deler, av beina. Men mange av skolopenderne slipper hvis der helles bensin eller sprit over. Det som er viktigst når det gjelder disse dyrene, er å få renset sårene godt, å få fjernet alle rester av klør, samt å behandle i flere dager med antibakterielle salver eller pudder for å hindre infeksjon. Ta ellers to ormetabletter i disse tilfellene også, men det er ikke nødvendig å

oppsøke lege såfremt man selv får fjernet alle deler av skolopenderen.

HORNET (Kjempeveps): Svært ubehagelig men ikke direkte farlig stikk. Giften er basisk, så litt av smertene kan lindres ved å applisere en syre (eddik, sitron e.l.) lokalt. Ta to ormetabletter, og hold den kroppsdelen der stikket sitter, mest mulig i ro. Lokalbedøvelse kan her som for skorpionstikk, være smertelindrende.

De fleste andre stikkende og bitende insekter i området er ufarlige, selv om de selvsagt kan være ubehagelige nok. Et godt råd: Drikk ikke av en colaboks som har stått uten at du er helt sikker på at der ikke er veps eller bier nede i boksen. Et stikk i munnen/halsen kan være virkelig farlig.

Doktor Inge Glambek er ikke bare Norbatts kjappeste mandolinspiller og vår stedlige ekspert på alt som kryper, stikker og biter — han samler også på sakene! I reagensrøret en sammenbrettet Palestinian wiper, på venstre hånd en spill levende kameleon med bare ett øye. Godt gjemt vekk fra kameraet — en like lys levende svart skorpion forsvarlig gjemt i spesialboks. Muligens er det et ledd i sykstuas umettelig matauk — se sladrespalten om deres slangespiserier.

Dramatisk marsj - merkeprøve i Norbatt

Hva gjør du når du har slitt deg gjennom drøyt 27 av de 30 kilometrene du skal gå til marsjmerket — og så far ordre om å gå en mil til?

Du forsøker å argumentere, selvsagt, men det blir det bratt slutt med når ordren etterfølges av et uvennlig dytt med geværpipen.

Dette skjedde faktisk under marsjmerkeprøve i Norbatt V den 16. mai. Svette og slitne og med sare bein i alt for mange varmegrader ble baktroppen med kaptein Knut Jørgen Nyhus og kaptein Alf Lystad i i spissen stanset på H-5, bare snaue tre km fra mål, og gitt klar beskjed om å traske tilbake til Metullah.

Ordren var ikke til å misforstå, og en kort parlamentering endte med at Lystad og Nyhus måtte rusle i vei i gal retning, og samtidig gi resten av baktroppen beskjed.

En ghanesisk soldat falt fullstendig sammen i veigrøfta, og kaptein Nyhus ble igjen hos ham mens de andre bant seg veg mot Metullah.

Etter en stund løste floken seg, og Norbatt kjørte ut med bil og plukket opp de uheldige. Ikke før var de inne i Norbatts område, før ghaneseren hoppet av bilen, knelte i veikanten og takket gud for at han fortsatt var i live.

Fordelt på de to marsj-merkedagene 14. og 16. mai var det i alt 65 deltagere. Og første marsjmerkedag forløp langt mer uddramatisk enn andre.

Ti beste:

1. Lt. Holm, Tren - tr 3 timer 10 minutter
2. Röed, Tren - tr 3.32

Sunde ble Bataljonsmester:

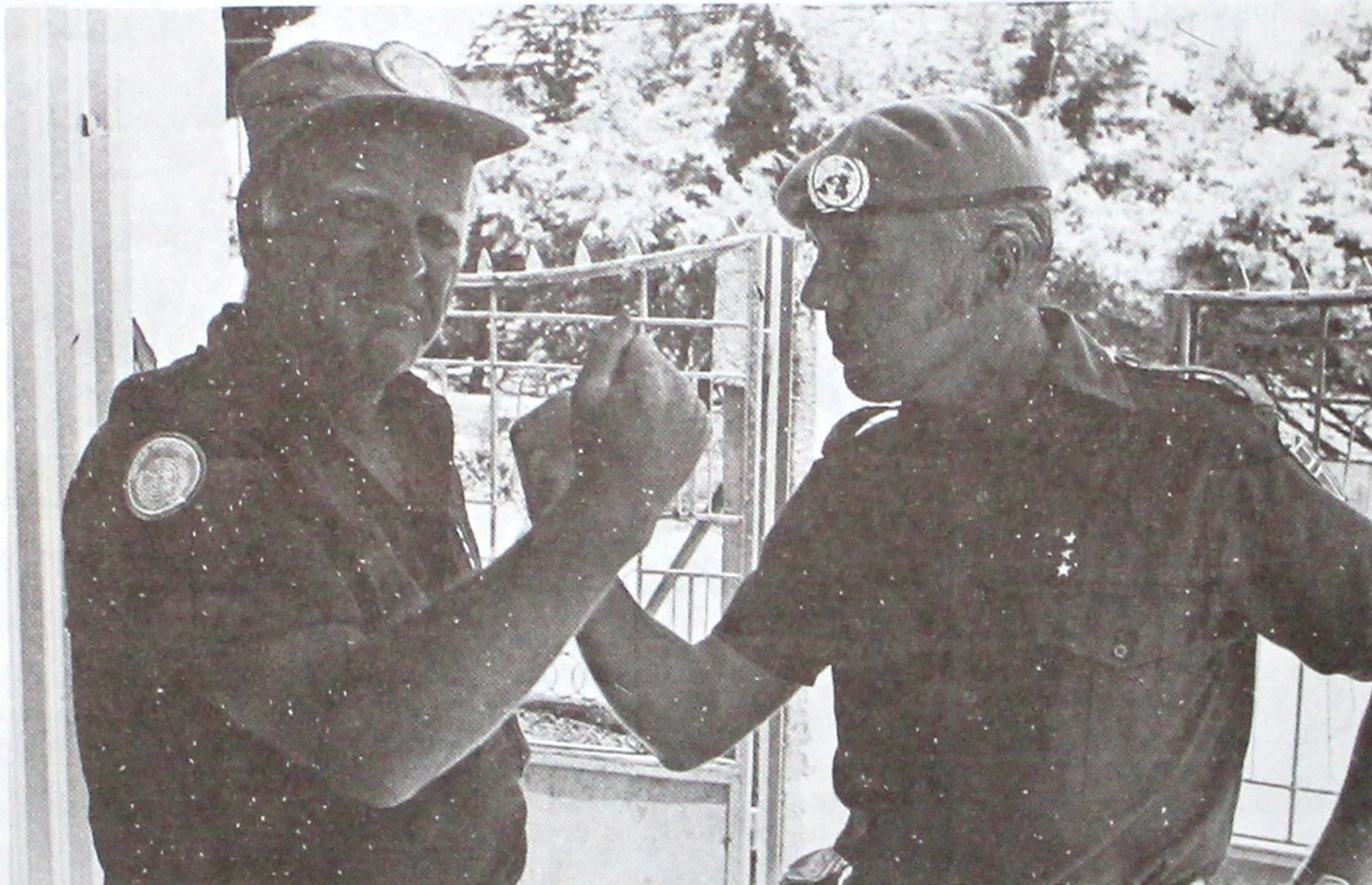
NORBATT V - MESTERSKAP I TERRENGLØP TIL StKp

7294 Sunde fra Stabskompaniet vant Norbatt V-mesterskapet i terrengløp 50. april. Løypa som I-off hadde stukket ut var noe i drøyeste laget, men I-offs motto er som kjent at jo lengre du løper, jo bedre er kondisjonen din.

I-off takker Stabskompaniet, som arrange rte mesterskapet, for et vel gjennomført arrangement, og ber oss minne om bataljonsmesterskapet teller

I-off kapt. Olav Toverud smiler fornøyd etter å ha tilbakelagt marsjmerkeprøven 16. mai. Pi-tropps-sjefen, lt. Viktor Aspelund, ser mer betenkt ut. Nesten halvparten måtte bryte marsjmerkeprøven i den stekende heten.

Kaptein Alf Lystad fra Steinkjer (NK StKp, til v) og kaptein Knut Jørgen Nyhus fra Ringerike materiellforvalter) demonstrerer hva de hadde mest lyst på å gjøre da H-5 gav dem ordre om å marsjere til Metullah.

med 10 poeng til Norbatt-pokalen.

Ti beste:

1. 7294 Sunde, StKp 23.04
2. Fenr. Krog, StKp 23.32
3. 7017 Bjørlo, Kp A 24.08
4. 7011 Aronsveen Kp B 24.55
5. 7236 Andersen, StKp 24.59
6. Fenr. Murbreck, Kp B 25.05
7. Fenr. Jonassen Kp B 25.20
8. 6209 Enevoldsen Kp A 25.26
9. 6848 Lövik, Kp B 25.50
10. 6621 Dahl, StKp 27.00

VELLYKKET PATRULJELØP

Patruljeløpet 10. mai ble først og fremst skytternes fest. Naturlig buskvekst hindret i stor grad sikten mot målene, og det krevdes stor skytterferdighet for å treffe. Det meget vellykkede arrangementet gikk i Kp As regi.

1. Ill. Tr/Kp B (løpsti 30.48) sluttid 34.48
(Fenr Murbreck, Korp Nitter, 6759 Johansen, 6880 Tessem)
2. BN - stabens I. lag (30.40) 35.40

(Oblt Lövlien, maj Jansen, kapt Nyton, kapt Toverud)

3. PiTr/StKp (30.24) 36.24
(Lt Aspelund, 5803 Lund, 7247 Gundersen, 7236 Andersen)
4. MekTr/Kp A (30.23) 39.23
(Korp Grønnerø, 7017 Bjørlo, 5919 Bingen, 7300 Foss)
3. Aanaar, Ghanbatt 3.36
4. Larsen PiTr 3.38
5. Finnstø, TrenTr 3.48
6. Lie, PiTr 3.52
7. Varli, PiTr 3.53
8. Andreassen, PiTr 3.53
9. Lt. Ostlid, PiTr 3.55
zoc. Kvamsdal, TrenTr 3.55

GHANESERNE ER PÅ Plass OG SAMARBEIDET GÅR PRIMA

Alt prat om kulturkollisjon og alle slags uoverkommelige vansker, innen våre venner Ghana-soldatene innfant seg, er nå forstummet.

Karene er her, og alt er i skrivende stund under kontroll. Disiplinerte og erfarne er de glidd inn i våre rekker. Mange av dem er karer som

er vant til harde dyster, og har års militærliv bak seg.

Under et raskt besøk i Kp A fant vi hverken kaos eller håpløshet. I en fart ble all instruksjon penset over på engelsk, og det lot til at man kom til den største forståelse. Vitebegjærlige og humørfylte søkte ghaneserne å set-

te seg inn i norske prosedyrer.

Bak OP fant vi fenrik Myrvang i full sving med å informere en gruppe ghanesiske soldater i bruken av nattkikkert. Instruksjonen var grundig og det lot ikke til at ghaneserne hadde problemer med å fatte poengene.

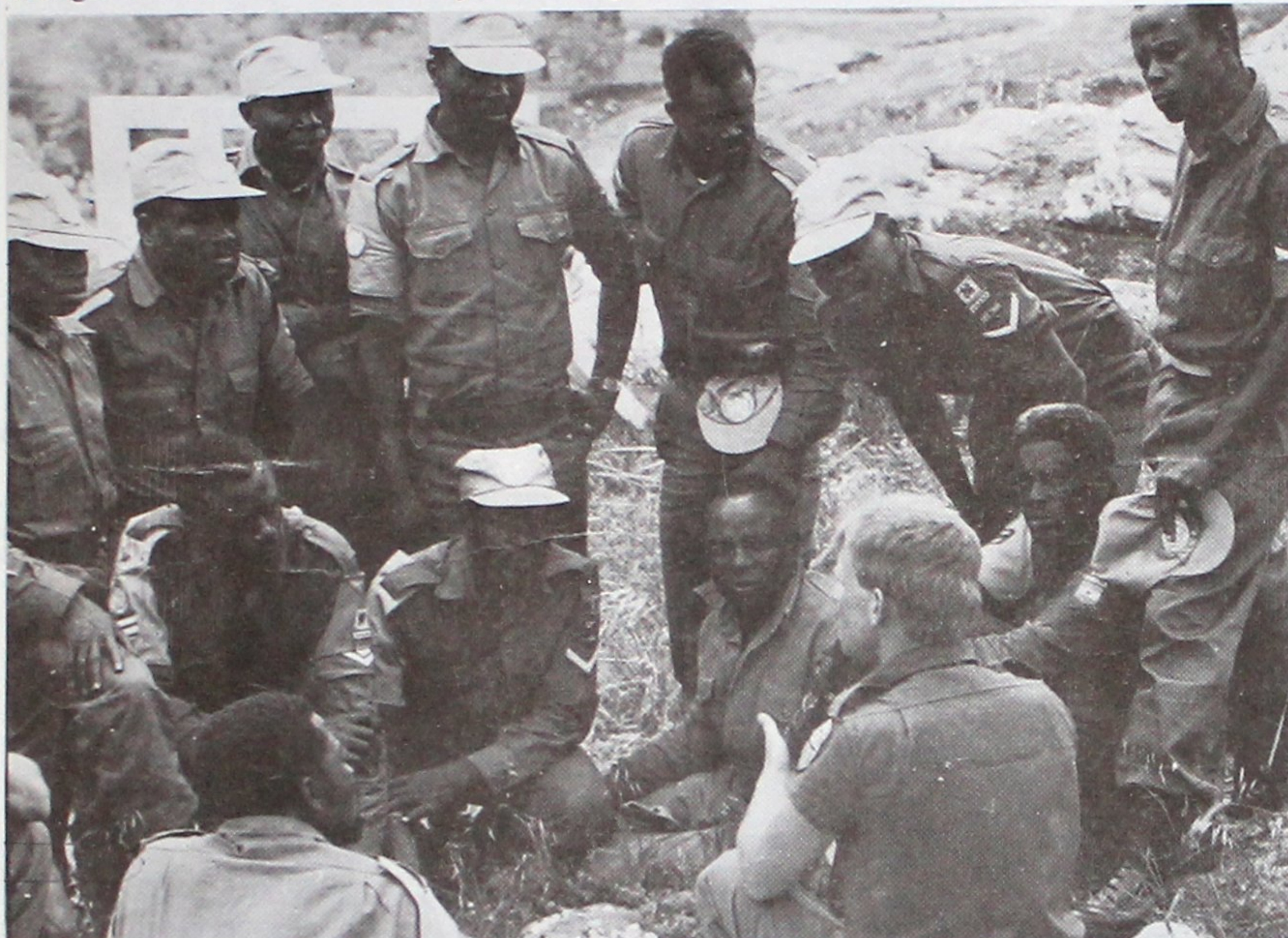
Samtidig pågikk solid instruksjon i bruken av bærbare radiosett i et telt, der kompanisjefen selv, major Magne Mikalsen lærte fra seg finessene. Det ble skrudd på brytere og halt i teleskopiske antenner, samtidig som det suste i eteren.

Kaptein Jack Brun fra Honningsvåg er admis off i Kp A. Han halte begeistret frem en materiell-liste, den første, der löytnant George Partington i ghanesernes 3. platoon hadde kvittert for mottagelse av feltsenger og ulltepper.

— Dette dokumentet er rett og slett historisk innen norsk militærhistorie, fastslo han. Men så er jeg jo nesten en historisk person sjøl! Jeg går nemlig rundt og innbiller meg at jeg er den første adm off i NOR-BATT som er vernepliktig. Til daglig er jeg nemlig havnebetjent i Honningsvåg! Det kan man kalle litt av en omstilling.

Vi rekker også en prat med tre smilende ghanesiske korporaler, Brown, Acqaye og Seth, som alle mener samarbeidet med oss nordmenn skal gli smertefritt.

Alt tyder på at de skal få rett i påstanden.

Fenrik Myrvang i Kp A instruerer soldatene fra Ghanbatt i bruk av nattkikket. Det var intet å si på lærelysten, timene ble gjerne lengre enn timeplanen skulle tilsi.

Kjære alle blue berets-

Når man til daglig er opp-tatt av å henvende seg til nordmenn rundt om i verden pr. radio kan det være hyggelig, for en gangs skyld å gjøre det skriftlig — gjøre det litt annerledes.

Midt-Osten har gjennom alle de 30 år vi har drevet norsk kortbølgekringkasting vært et aktuelt område. Den livlige norske skipstrafikken i det indre Middelhav samt trafikken gjennom Suezkanalen gjorde at det alltid var et betydelig antall nordmenn i dette området. Nå er det samme område på en dramatisk måte blitt ytterligere aktualisert ved FN's nærvær.

Vi forstår at ihvertfall en del av dere hører på Utenlandsprogrammet hjemmefra. Av posten å dømme er

det visst 'Postkassa' som er mest populær. Det går jo ikke en eneste ønskekonsert (les: 'verdenskonsert') lenger uten at blåluene er representert, ofte begge veier.

Og det er slik det skal være. Bare skriv til oss. Vi går gjerne ærend for dere her hjemme i form av svar på spørsmål, garnert med musikk. Vi opererer dessuten med den lyttervennlige prisen Null komma nix, selv når momsens er lagt til.

Selv om vi får en god del brev fra dere kunne vi tenke oss en enda bedre kontakt. Har du en god programide, så la oss få høre. Enda bedre ville det være om vi kunne motta lydbånd fra dere hvor Ola Soldat bidrar med underholdning av et eller an-

net slag.

Utenlandsprogrammet er som navnet sier først og fremst beregnet for nordmenn i utlandet. Men det kan også høres over hele Norden på 49 meter kl 1300 norsk sommertid. Deler av Utenlandsprogrammet blir dessuten sendt i det hjemlige P2 — som litt etter hvert begynner å gjøre seg gjeldende. Så det ligger bokstavelig talt muligheter — i luften.

Med Hilsen
Erling Thokle
programred./
Utenlandsprogrammet

TIL ALLE SOM FOTOGRAFERER :

Har du gode bilder fra UNIFIL-tjenesten som du mener bør trykkes i Blue Beret, så si ifra til presseoff. Vi kan gjengi negativ fargefilm i svart/hvitt. Altså: hvis du har gode papir-fargebilder, så send oss både bildene og filmen, så skal vi se hva vi kan gjøre. 100% garanti for at film og bilder returneres raskt.

Vi er spesielt interessert i bilder fra Naqoura, Tibnine Movco og enklaven, men også fra Norbatt.

BLUE BERET RETTER :

I april-nummeret kom trykkeriet til å trykke bildet av oberstlöytnant Borge i Medcoy sammen med intervjuet med major Carlsen i Medcoy, og vice versa. Vi beklager.